

Varadaraja Stavah

——
वरदराजस्तवः

——
Document Information



Text title : Varadarajastavah

File name : varadarAjastavaH.itx

Category : vishhnu

Location : doc_vishhnu

Proofread by : Aruna Narayanan narayanan.aruna at gmail.com

Description/comments : Ramanuja Stotramala

Latest update : November 23, 2019

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com


This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

November 23, 2019

sanskritdocuments.org



Varadaraja Stavah

वरदराजस्तवः



पञ्चस्तव्यां ष वरदराजस्तवः

श्रीवत्सयिह्मिश्रेभ्यो नम उक्तिमधीमडे ।

यद्भुक्तयस्त्रयीकण्ठे यान्ति मङ्गल सूत्रताम् ॥

स्वस्ति उस्तिगिरिमस्तशेभरस्सन्तनोतु मयि सन्ततं हरिः ।

निस्समाभ्यधिकमभ्यधत्त यं देवमौपनिषदी सरस्वती ॥ १ ॥

श्रीनिधिं निधिमपारमर्थिनामर्थितार्थपरिदानदीक्षितम् ।

सर्वभूतसुषुप्तं दयानिधिं देवराजमधिराजमाश्रये ॥ २ ॥

नित्यमिन्द्रियपथातिगं मढो योगिनामपि सुदूरगं धियः ।

अप्यनुश्रवशिरस्सु दुर्गलं प्रादुरस्ति करिशैलमस्तके ॥ ३ ॥

वल्लिका श्रुतिमतमल्लिकामयी येन पल्लवितविश्रशापया ।

स्वश्रिया करिगिरेरनुडियां वष्टि मृष्टवरदं तमाश्रये ॥ ४ ॥

यं परोक्षमुपदेशतस्त्रयी नेति नेति परपर्युदासतः ।

वक्ति यस्तमपरोक्षमीक्षयत्येष तं करिगिरिं समाश्रये ॥ ५ ॥

अेष षश षति निर्णयं त्रयी भागधेयरहितेषु नो दिशेत् ।

उस्तिधामनि न निर्णयेत को देवराजमयमीश्वरस्त्विति ॥ ६ ॥

डै! कुदृष्टयभिनिविष्टयेतसां निर्विशेषसविशेषताश्रयम् ।

संशयं करिगिरिर्नुदत्यसौ तुङ्गमङ्गलगुणास्पदे हरौ ॥ ७ ॥

न्यायतर्कमुनिमुष्यभाषितैश्शोषितैस्सड कथञ्चन त्रयी ।

जोषयेद्धरिमनंसो जनान् उस्तिधाम सकलं जनं स्वयम् ॥ ८ ॥

अद्भुतं मडदसीमभूमकं किञ्चिदस्ति किल वस्तु निस्तुलम् ।

धृत्यधोषि यद्विदं तदग्रतस्तथ्यमेव करिधाम्नि दृश्यते ॥ ९ ॥

संवदेत किल यत्प्रमानैरस्तप्रमाणमिति ये हि मेनिरे ।

तन्मतेऽपि डिल मानतां गता उस्तिनाऽथ परवस्तुनि त्रयी ॥ १० ॥

गुणायत्तं लोके गुणेषु छि मत्तं मङ्गलपदं

विपर्यस्तं उस्तिक्षितिधरपते ! तत्त्वयि पुनः ।

गुणास्सत्यज्ञानप्रभृतय उत त्वद्गततया

शुभीभूयं याता एति छि निरौष्म श्रुतिवशात् ॥ ११ ॥

निराबाधं नित्यं निरवधि निरंछो निरुपमं

सदा शान्तं शुद्धं प्रतिभटमवधस्य सततम् ।

परं ब्रह्माग्नात् श्रुतिशिरसि यत् तद्भरद ! ते

परं वृषं साक्षात्तद्विदमपदं वाञ्छनसयोः ॥ १२ ॥

प्रशान्तानन्तात्मानुभवजमडानन्दमडिम-

प्रसक्तस्तैमित्यानुकृतवितरङ्गार्णवदशम् ।

परं यत्ते वृषं स्वसदृशदरिद्रं वरद ! तत्

त्रयी पिस्प्रक्षन्ती परनिरसने श्राम्यति परम् ॥ १३ ॥

न वक्तुं न श्रोतुं न मनितुमथोपासिसिषितुं

न य द्रष्टुं स्पष्टुं तदनु न य भोक्तुं छि सूशकम् ।

परं यद्भस्तूक्तं ननु वरद ! साक्षात्तदसि भोः !

कथं विश्वस्मै त्वं करिगिरिपुरस्तिष्ठस एव ॥ १४ ॥

प्रकृष्टं विज्ञानं बलमतुलमैश्वर्यमपिलं

विमर्यादं वीर्यं वरद ! परमा शक्तिरपि य ।

परं तेजश्चेति प्रवरगुणघट्टकं प्रथमजं

गुणानां निरसीम्नां गणनविगुणानां प्रसवभूः ॥ १५ ॥

गुणैः षड्भिस्त्वैतैः प्रथमतरभूर्तिस्तव बभौ

ततस्तिस्त्रस्तेषां त्रियुग ! युगलैर्छि त्रिभिरभुः ।

व्यवस्था या यैषा ननु वरद ! साऽऽविष्कृतिवशात्

भवान् सर्वत्रैव त्वगणितमडामङ्गलगुणः ॥ १६ ॥

एयं वैयूडी वै स्थितिरथ डिलेच्छाविदृतये

विभूतीनां मध्ये सुरनरतिरश्चामवतस्न् ।

सजातीयस्तेषामिति तु विभवाम्यामपि भजन्

डरीश ! त्वं पूर्णो वरगुणगणैस्तान् स्थगयसि ॥ १७ ॥

परो वा व्यूढो वा विभव उत वाऽर्यावितरणो
 भवन् वाऽन्तर्यामी वरवरद ! यो यो भवसि वै ।
 स स त्वं सन्नैशान् वरगुणगणान् भिन्नदम्भिलान्
 भजद्भ्यो भास्येवं सततमितरेभ्यस्त्वितरथा ॥ १८ ॥

ध्याक्षान्त्यौदार्यभ्रदिमसमतासौलुधृति
 प्रसादप्रेमाज्ञाश्रितसुलभताधा वरगुणाः ।
 तथा सौन्दर्याधास्तव वरदराजोत्तमगुणाः
 विसीमानोऽसङ्ख्याः प्रणतजनभोगं प्रसुवते ॥ १९ ॥

अनन्याधीनत्वं तव डिल जगुर्वेदिकगिरः
 पराधीनं त्वां तु प्रणतपरतन्त्रं मनुमले ।
 उपात्मभोऽयं भोः ! श्रयति अत सार्वभूमपि ते
 यतो दीर्घं भक्तोऽप्यिह वरद ! नैवाकलयसि ॥ २० ॥

पाणिपादवदनेक्षणशब्दैः
 अम्बुजान्यपदिशन् वरद ! त्वम् ।
 बाहुभिस्त्वतिविशालतमालान्
 आञ्जनं करिगिरेरसि शङ्काम् ॥ २१ ॥

त्वामुदारभुजमुन्नसमायत्कर्णपाशपरिकर्मसदंसम् ।
 आयताक्षमभिजातकपोलं पारणीयति वरप्रद ! दृष्टमे ॥ २२ ॥
 नीलमेघनिभमञ्जनपुञ्जश्यामकुन्तलमनन्तशयं त्वाम् ।
 अब्जपाणिपदमम्बुजनेत्रं नेत्रसात्कुरु करीश ! सदा मे ॥ २३ ॥

त्वक्ष्य दृक्ष्य निपिपासति जिह्वा
 विह्वला श्रवणवत्परवृत्तौ ।
 नासिका त्वयि करीश ! तथेति
 प्राप्नुयां कथमिमां स्विदवस्थाम् ॥ २४ ॥

आधिराज्यमधिकं लुवनानां
 ईश ! ते पिशुनयन् डिल मौलिः ।
 यूलिकामणिसलस्रमरीयेः
 उस्तिभूषण ! भवत्युदयाद्रिः ॥ २५ ॥

उद्धरत्युपरि भक्तजनानित्यूर्ध्वताश्रयणसूचितशक्तिम् ।

उर्ध्वपुण्ड्रतिलकं बहुमानात् किं बिभर्षि वरद ! स्वललाटे ॥ २६ ॥

कर्णिका तव करीश ! किमेषा

कर्णभूषणामुतांसविभूषा ।

अंसलम्ब्यलकभूषणमाढो !

मानसस्य मम वा परिकर्म ॥ २७ ॥

पारिजातविटपानभितो या

पुष्पसम्पुट्टियात् करिनाथ ।

तां विऽम्बयति तावकबाहुषु

आतता तु कटकाङ्गलक्ष्मीः ॥ २८ ॥

मथ्यमानयलङ्घेनिलसिन्धु

प्रोत्थितिक्षणदशां गमितौ ते ।

वक्षसि स्फुरितमौक्तिकलारे

कौस्तुभश्च कमला य करीश ! ॥ २९ ॥

अञ्जनक्षितिभृतो यद्वि नाम

उपत्यका वरद ! उममयी स्यात् ।

तादृशी तव विभाति तु लक्ष्मीः

आम्बरी भत विऽम्बितविद्युत् ॥ ३० ॥

परभागमियाद्रवेस्तमिस्रा

वरदाद्ये त्वयि तन्निशामयामः ।

गमिता तव वक्त्रचित्रमानोः

परभागं ननु कौन्तवी तमिस्रा ॥ ३१ ॥

उभयोरपि पक्षयोस्तिथिर्यां

विषमीभावनिरासदाऽष्टमीति ।

उपमानजसम्पदे ङि सेन्धोः

वरदाभूद्भवतो ललाटलक्ष्या ॥ ३२ ॥

अलकालिचिकीर्षया डिलात्ता

सुपरीचिक्षिषया ललाटपट्टे ।

सुमधी निकषीकृता भ्रुवौ ते

वरद ! स्यादङ्गतत्वतस्तु नैवम् ॥ ३३ ॥

श्रवसश्च दृशश्च शब्दरूपग्रहणो ते न छि ज्वववद्व्यवस्था ।
 उभयोरभिलेक्षाक्षमात्वाद्भरदातः ! श्रवणाश्रये दृशौ ते ॥ ३४ ॥

करुणारसवाहिवीक्षणोर्मेर्वरद ! प्रेममयप्रवाहभाजः ।
 तततीरवनावली भ्रुवौ दृश्यलसिन्धोस्तव नासिकेव सेतुः ॥ ३५ ॥

विभवं विवृणोति विस्तृणीते
 रुच्यमाविष्कुरुते कृपामपाराम् ।
 अभिवर्षति उर्षमार्द्रभावं
 तनुते ते वरदेष दृष्टिपातः ॥ ३६ ॥

अरुणाधरपल्लवे लसन्ती
 वरदासौ द्विजयन्द्रयन्द्रिका ते ।
 अधिविद्रुममस्तनिस्तलाली
 रुच्यमाविष्कुरुते छि पुष्कराक्ष ! ॥ ३७ ॥

स्मितनिर्जरिका विनिष्पतन्ती
 तव वक्षःस्थलभूतले विकीर्णा ।
 वरद ! प्रबिभर्ति डारलक्ष्मीं
 अपि मुक्तावलिका नदीव तज्ज ॥ ३८ ॥

परिमण्डितरासमण्डलाभिवरदाघ्रातं अभीष्टगोपिकाभिः ।
 अनुवर्तितदातनप्रदर्षादिव कुलं छि कपोलयोर्युगं ते ॥ ३९ ॥
 मुभमुन्नसमायताक्षमुद्यत्स्मितदन्तं रुचिराधरे नतभ्रु ।
 लसदंसविलम्बिकर्षापाशं मयि ते निश्चलमस्तु उस्तिनाथ ! ॥ ४० ॥

पद्मायाः प्रणयरसात्समासजन्त्याः
 स्वं भ्रातुं स्युभङ्गमतो भुजेन तेन ।
 कां नामान्वभवदडो ! दशां तदात्वे
 कण्ठस्ते करिगिरिनाथ ! उम्भुकान्तः ॥ ४१ ॥

साथामा धृतपरिणद्धयोऽब्धयो वा
 तादृश्यः स्फुटमथवा दिशश्चतस्रः ।
 यत्वारो वरद ! वरप्रदास्त्वदीयाः
 भासन्ते भुजपरिधास्तमालनीलाः ॥ ४२ ॥

आश्लेषे वरद ! भुजास्तवेन्द्रियायाः

गोपीनामभिमतरासबन्धने वा ।
 बन्धे वा मुदमधिकां यशोदयाऽढो !
 संप्राप्तास्तव नवनीतमोषदोषात् ॥ ४३ ॥

सालीया एव विटपास्सपल्लवाग्राः
 कल्लोला एव जलधेरस्सविद्रुमाग्राः ।
 भोगीद्रा एव य कृष्णामणीद्ध्रुवकृत्राः
 भासन्ते वरद ! भुजास्तवारुणाग्राः ॥ ४४ ॥

अम्भोधेरस्वयमभिमन्थनं यकर्थं
 क्षोणीध्रं पुनरभिमश्च समरात्रम् ।
 सामानां विवलयसि स्म कण्ठमुक्षुशामभ्वाना
 वरद ! तथाऽपि पाणयस्ते ॥ ४५ ॥

रिङ्भातो व्रजसदनाङ्गणेषु किं ते
 गीयष्टिअडणवशात्रु गोपगोष्ठ्याम् ।
 आलम्भाद्धयनयसूत्रतोत्रयोर्वा
 पाणीनां वरद ! तवारुणत्वमासीत् ॥ ४६ ॥

सर्वज्ञास्समुचितशक्तयस्सदैव
 त्वत्सेवानियमजुषस्त्वद्रेकभोगाः ।
 डेतीनामधिपतयस्सदा किमेतान्
 शोभार्थं वरद ! भिभर्षि उर्षतो वा ॥ ४७ ॥

किं धातुर्गगनविधानमातृकाऽभूत्
 वक्षस्ते वरद ! वरेण्य ! यत्र नाम ।
 पद्माया भुभमथ कौस्तुभश्च जातौ
 चन्द्रार्कावुदुनिकरायते तु डारः ॥ ४८ ॥

अण्डानां त्वदुदरमामनन्ति सन्तः
 स्थानं तद्गरद ! कथं नु काश्चर्यमस्य ।
 माडात्त्रयं स्वस एड येषु नूनमेषां
 ऋद्धिस्स्यान्मडिमकरी न डीतरेषाम् ॥ ४९ ॥

सौन्दर्यामृतरसवालवेगजस्स्यात्
 आवर्तस्तव डिल पद्मनाभ ! नाभिः ।
 तत्पद्मं वरद ! विभाति कान्तिमथ्याः

લક્ષ્મ્યાસ્તે સકલવપુર્જુષો નુ સમ્ન ॥ ૫૦ ॥

યા દામોદર ઇતિ નામદા તવાસીત્

સા દામા કિલ કિણકારિણી બભૂવ ।

તન્નૂનં વરદ ! વલિત્રયચ્છલેન

ત્વન્મધ્યપ્રથમવિભૂષણી બભૂવ ॥ ૫૧ ॥

યાદૃગ્બીજાધ્યુષિતભુવિ ચદ્રસ્તુ હસ્તીશ ! જાતં

તત્તાદૃક્ષં ફલતિ હિ ફલં ત્વચ્ચપીક્ષામહે તત્ ।

યસ્માદણ્ડાધ્યુષિત ઉદરે તાવકે જાયમાનં

પદ્મં પદ્માનન ! કિલ ફલત્યાણ્ડણ્ડાનખાણ્ડાન્ ॥ ૫૨ ॥

અણે યજ્ઞેશ્વર ! કિલ જને ક્વાપ્યદર્શ વિમર્શં

વિશ્વાધીશઃ કતમ ઇતિ તન્નિર્ણયં વર્ણયામઃ ।

વ્યાવક્રોશી નૃષુ સમુદિતા યાનુપાશ્રિત્ય તેડપિ

બ્રહ્માદ્યાસ્તે વરદ ! જનિતાસ્તુન્દકન્દારવિન્દે ॥ ૫૩ ॥

મુષ્ણન્ કૃષ્ણઃ પ્રિયનિજજનૈર્જચ્ચૈયડ્ગવીનં

દામ્ના ભૂમ્ના વરદ ! હિ યયા ત્વં યશોદાકરાભ્યામ્ ।

બદ્ધો બન્ધક્ષપણકરણીં તાં કિલાધાપિ માતુઃ

પ્રેમણા ગાત્રાભરણમુદરાબન્ધનાખ્યં બિભર્ષિ ॥ ૫૪ ॥

સૌન્દર્યાખ્યા સરિદુરસિ વિસ્તીર્ય મધ્યાવરુદ્ધા

સ્થાનાલ્પત્વાદ્વિષમગતિજાવર્તગર્તાભનાભિઃ ।

પ્રાપ્ય પ્રામપ્રથિમ જઘનં વિસ્તૃતા હસ્તિનાથ !

સ્રોતોભેદં ભજતિ ભવતઃ પાદદેશાપદેશાત્ ॥ ૫૫ ॥

રમ્ભાસ્તમ્ભાઃ કરિવરકરાઃ કારભાસ્સારભાજો

વેષાશ્વેષા અપિ મરતકસ્તમ્ભમુખ્યાસ્તુલાખ્યાઃ ।

સામ્યં સમ્યગ્વરદ ! ન દધુસ્સર્વમુર્વોસ્ત્વદૂર્વોઃ

ન હૈયૈશ્ચર્યં દધતિ ન તથા યૌવનારમ્ભજૃમ્ભાઃ ॥ ૫૬ ॥

યા તે ગાત્રે વરદ ! જનિતા કાન્તિમચ્યાપગાડભૂત્

તસ્યાસ્સ્રોતોયુગલમિહ યદ્યાતિ પાદપ્રવાદમ્ ।

તજ્જાતોર્ધ્વભ્રમિયુગમિવોદ્ભાનુની જાનુની તે

સ્યાદુક્ષણોર્વા કકુદયુગલં યૌવનૈશ્ચર્યનામ્નોઃ ॥ ૫૭ ॥

प्रेमशाऽऽघ्रातुं करिगिरिशिरोऽधोमुभीभावभाजोः

अङ्घ्रिद्वन्द्वान्नाह्वयकमलयोर्दण्डकाण्डायमाने ।

अद्विस्पशोर्दृढवसुभत उल्हाटके रोमलघात्

द्रष्टुर्दृष्टिर्वरद ! किमलं लङ्घितुं जङ्घिके ते ॥ ५८ ॥

भक्तानां यद्गुणेषु दृढं पण्डितं पुण्डरीकं

यस्याम्बानं वरद ! सतताध्यासनादासनाब्जम् ।

आम्नायानां यदपि य शिरो यश्च मूर्धा शठारेः

उरस्यद्रेवां किमतिमुपदं तेषु पादाब्जयोस्ते ॥ ५९ ॥

पद्यास्वधाङ्गुलिषु वरद ! प्रान्ततः कान्तिसिन्धोः

वीथीवीथीविभवमुभयीष्वम्भसो लम्बितासु ।

विन्दन्निन्दुः प्रतिहृलनजो सम्पदं किं पदं ते

छायाश्चमा नभविततितां लम्बितशशुम्बितस्सन् ॥ ६० ॥

शम्भोरम्भोरुलमुप ! सभा सन् सडाङ्गुशशाङ्गुः

कुर्वन् सेवां वरद ! विकलो वृत्तलीनस्सुवङ्कः ।

त्वत्पादाब्जे प्रियमभ ! नभश्चमनाऽऽश्रित्य नित्यं

सदृत्तोऽभूत्स य दशगुणः पुष्कलो निष्कलङ्कः ॥ ६१ ॥

त्वत्पादाब्जे प्रजाता सुरसरिदभवत्प्राङ् यतुर्धा ततस्तासु

अेकां धत्ते ध्रुवस्सा त्रिभुवनमपुनात्त्रीन्पथो भावयन्ती ।

तत्रैका भं व्रजन्ती शिवयति तु शिवं सा पुनस्सप्तधाऽभूत्

तास्वेका गां पुनाना वरद ! सगरजस्वर्गसर्गं यकार ॥ ६२ ॥

परिजनपरिबर्डा भूषाणान्यायुधानि

प्रवरगुणगणान्नाश्च ज्ञानशक्त्यादयस्ते ।

परमपदमथाण्डान्यात्मदेहस्तथाऽऽत्मा

वरद ! सकलमेतत् संश्रितार्थं यकर्थ ॥ ६३ ॥

अनासं ज्योत्स्व्यं न तव किल किञ्चिद्वरद ! ते

जगज्जन्मस्थेमप्रलयविधयो धीविलसितम् ।

तथाऽपि क्षोधीयस्सुरनरकुलेष्वाश्रितजनान्

समाश्चेष्टुं पेष्टुं तदस्सुभङ्गतां यावतरसि ॥ ६४ ॥

विवेकधियमेकतो ज्यमिनिवेशवेशो ढरेत्

महत्त्वमिनिवेशनं किमुत तन्मडिभ्रस्तव ।

अडो ! विसदृशे जगत्यवततर्थं पार्थादिकं

निजं जनमुद्व्ययन् वरद ! तं समाश्लेषकः ॥ ६५ ॥

संश्लेषे भजतां त्वरापरवशः कालेन संशोध्य तान्

आनीय स्वपदे स्वसङ्गमकृतं सोढुं विलम्बं भत ! ।

अक्षाम्यन् क्षमिष्वां वरो वरद ! सन्नत्रावतीर्णो भवेः

किं नाम त्वमसंश्रितेषु वितरन् वेषं वृणीषे तु तान् ॥ ६६ ॥

वरद ! यद्वि न भुव्यवातरिष्यः

श्रुतिविहितस्त्वदुपासनार्थनाद्याः ।

करणापथविदूरगे सति त्वयि

अविषयतानिकृताः किंलाभविष्यन् ॥ ६७ ॥

यदपराधसदस्रमजस्रं

त्वयि शरण्य ! छिरण्य उपावडत् ।

वरद ! तेन शिरं त्वमविड्विष्यो

विद्वृतिमर्बकनिर्भजनादगाः ॥ ६८ ॥

त्वामामनन्ति कवयः करुणामृतान्धे !

ज्ञानडियाभजनलभ्यमलभ्यमन्यैः ।

अेतेषु केन वरदोत्तरकोसलस्थाः

पूर्वं सदूर्वमभजन्त छि जन्तवस्त्वाम् ॥ ६९ ॥

भजन्सु वात्सल्यवशात् समुत्सुकः

प्रकाममत्रावतरेर्वरप्रद ! ।

भवेश्च तेषां सुलभोऽथ किञ्चिदं

यदङ्ग दाम्ना नियतः पुराडरुदः ॥ ७० ॥

नरसिंहतनुरगौणी समसमयसमुद्भवश्च भक्तगिरः ।

स्तम्भे य सम्भवस्ते पिशुनयति परेशतां वरद ! ॥ ७१ ॥

तापत्रयीमयदवानलदण्ड्यमानं

मुण्ड्यन्तमन्तमवयन्तमनन्त ! नैव ।

स्थातुं प्रयातुमुपयातुमनीशमीश !

उस्तीश ! दृष्टयमृतवृष्टिभिराभजेथाः ॥ ७२ ॥

नानाविरुद्भवविदिशासु दिशासु खाडो

वन्ध्यैर्मनोरथशतैर्युगपद्विकृष्टः ।
 त्वत्पादयोरनुदितस्मृद्धं श्लेषं सोऽहं
 न स्वस्ति उस्तिगिरिनाथ ! निशामयामि ॥ ७३ ॥

हे ! निर्भयोऽस्यविनयोऽस्मि यतस्त्वदङ्घ्रौ
 लिप्सामलब्धवति येतसि द्युर्विनीते ।
 दृष्टमवर्भपरिकर्मितं श्लेषं सोऽहं
 अग्रे वरप्रद ! तव प्रलपामि किञ्चित् ॥ ७४ ॥

सव्याधिराधिरवितुष्टिरनिष्टयोगः
 स्वाभीष्टमञ्जनममर्षकरो निकर्षः ।
 कृन्तन्ति सन्ततमिमानि मनो मदीयं
 उस्तीश ! न त्वदभिलाषनिधिप्रलाशिः ॥ ७५ ॥

विद्वेषमानमदरागविलोभमोलादि
 आजानभूमिरुमत्र भवे निमज्जन् ।
 निर्द्वन्द्व ! नित्यनिरवधमलागुणं त्वां
 उस्तीश ! कश्चयितुमीक्षितुमीप्सितुं वा ॥ ७६ ॥

पुत्रादयः कथममी मयि संस्थिते स्युः
 इत्यप्रतिङ्गिनिरर्थकचिन्तनेन ।
 द्यूये न तु स्वयमहं भविताऽस्मि कीदृक्
 इत्यस्ति उस्तिगिरिनाथ ! विमर्शवेशः ॥ ७७ ॥

शम्पायलं बहुलदुःखमनर्थतेतुः
 अल्पीय इत्यपि विमृष्टिषु दृष्टदोषम् ।
 दुर्वासनाद्रुद्धिमत्सुषुप्तिमिन्द्रियोत्थं
 डातुं न मे मतिरलं वरदाधिराज ! ॥ ७८ ॥

बुद्ध्वा य नो य विडिताकरणैर्निषिद्ध-
 संसेवनैस्त्वदपचारशतैरसंख्यैः ।
 भक्तागसामपि शतैर्भवताऽप्यगण्यैः
 उस्तीश ! वाक्तनुमनोजनितैर्लतोऽस्मि ॥ ७९ ॥

त्वदास्यमस्य हि मम स्वरसप्रसक्तं
 तस्योरयन्नयमहं किल यस्मल प्राक् ।
 त्वं मामकीन इति मामभिमन्यसे स्म

હસ્તીશ ! સંશયથ નસ્તમિમં વિવાદમ્ ॥ ૮૦ ॥

ભોગા ઇમે વિધિશિવાદિપદં ચ કિઞ્ચ

સ્વાત્માનુભૂતિરિતિ યા કિલ મુક્તિરુક્તા ।

સર્વં તદૂષજલજોષમહં જુષેય

હસ્ત્યદ્રિનાથ ! તવ દાસ્યમહારસઙ્ગઃ ॥ ૮૧ ॥

વિષયવિષધરપ્રજવ્યાકુલે

જનનમરણનકચકાસ્યદે ।

અગતિરશરણો ભવાબ્ધૌ લુઠન્

વરદ ! શરણમિત્યહં ત્વાં વૃણો ॥ ૮૨ ॥

અકૃતસુકૃતકસ્સુદુષ્કૃતરઃ

શુભગુણલવલેશદેશાતિગઃ ।

અશુભગુણપરસ્સહસ્રાવૃતો

વરદમુરુદયં ગતિં ત્વાં વૃણો ॥ ૮૩ ॥

શરણવરણવાગિયં ચોદિતા

ન ભવતિ ભત ! સાઽપિ ધીપૂર્વિકા ।

ઇતિ યદિ દયનીયતા મચ્ચહો !

વરદ ! તવ ભવેત્તતઃ પ્રાણિમિ ॥ ૮૪ ॥

નિરવધિષુ કૃતેષુ ચાગસ્સ્વહો !

મતિરનુશયિની યદિ સ્યાત્તતઃ ।

વરદ ! હિ દયસે ન સંશેમહે

નિરનુશયધિયો હતા હૈ ! વચમ્ ॥ ૮૫ ॥

શરણવરણવાગિયં યાઽદ્ય મે

વરદ ! તદધિકં ન કિઞ્ચિન્મમ ।

સુલભમભિમતાર્થદં સાધનં

તદયમવસરો દયાયાસ્તવ ॥ ૮૬ ॥

વિષયવિષયચિણી સ્પૃહા ભૂયસી

તવ તુ ચરણયોર્ન સાઽલ્વાપિ મે ।

વરદ ! નનુ ભરસ્તવૈવ ત્વયં

યદુત તવ પદસ્પૃહાજન્મ મે ॥ ૮૭ ॥

धयमिड मतिरस्मद्गुञ्जवनी
 वरद ! तव ऋणु प्रसादाद्दृते ।
 शरणागमिति वयोऽपि मे नोदियात्
 त्वमसि मयि ततः प्रसादोन्मुषः ॥ ८८ ॥

वरद ! यद्विड वस्तु वाञ्छाम्यडं
 तव शरणागमाविरोधस्ततः ।
 यद्वि न भवति तश्च देडि प्रभो !
 ञ्दिति वितर पादमेवान्यथा ॥ ८९ ॥

तदपि डिमपि डन्त ! दुर्वासना-
 शतविवशतया यदव्यर्थये ।
 तदतुलदय ! सार्व ! सर्वप्रद !
 प्रवितर वरद ! क्षमाम्भोनिधे ॥ ९० ॥

प्रियमितरदथापि वा यद्यथा
 वितरसि वरद ! प्रभो ! त्वं डि मे ।
 तदनुभवनमेव युक्तं तु मे
 त्वयि निडितभरोऽस्मि सोऽडं यतः ॥ ९१ ॥

यथाऽसि यावानसि योऽसि यद्गुणः
 करीश ! यादृण्विभवो यद्विङ्गितः ।
 तथाविधं त्वाऽडमभक्तदुर्गडं
 प्रपत्तिवाचैव निरीक्षितुं वृणो ॥ ९२ ॥

अये ! दयालो ! वरद ! क्षमानिधे !
 विशेषतो विश्वजनीन ! विश्वद ! ।
 डितज्ञ ! सर्वज्ञ ! समग्रशक्तिः !
 प्रसड्य मां प्रापय दास्यमेव ते ॥ ९३ ॥

स्वडैर्गुणैः स्वैश्चरितैः स्ववेदनात्
 भजन्ति ये त्वां त्वयि भक्तितोऽथवा ।
 करीश ! तेषामपि तावडी दया
 तथात्वडुत्सैव तु मे डलं मतम् ॥ ९४ ॥

यद्वि त्वभक्तोऽप्यगुणोऽपि निष्कियो
 निरुधमो निष्कृतदुष्कृतो न य ।

लभेय पादौ वरद ! स्फुटास्ततः
क्षमादयाधास्तव मङ्गला गुणाः ॥ ९५ ॥

विलोकनैर्विभ्रमणैरपि भ्रुवोः
स्मितामृतैरिङ्गितमङ्गलैरपि ।
प्रयोदितस्ते वरद ! प्रलुष्टधीः
कदा विधास्ये वरिवस्थनं तव ॥ ९६ ॥

विविश्य विश्वेन्द्रियतर्षर्षणीः
मनस्स्थले नित्यनिष्ठातनिश्चलाः ।
सुधासणीर्लस्तिपते ! सुशीतलाः
गिरः श्रवस्याश्शृणुयाम तावकीः ॥ ९७ ॥

अशेषदृशाभिलकालयोगिनीषु
अहं त्ववस्थास्वभिलास्वनन्यधीः ।
अशेषदास्यैकरतिस्तदाथरन्
करीश ! वर्तेय सदा त्वदन्तिके ॥ ९८ ॥

धमं जनं हन्त ! कदाऽभिषेक्ष्यति
त्वदक्षिनधोर्वरद ! श्रमापला ।
अङ्गत्रिमप्रेमरसप्रवाहजा
विसृत्वरी वीक्षाणवीचिसन्ततिः ॥ ९९ ॥

सदातनत्वेऽपि तदातनत्वत्
नवीभवत्प्रेमरसप्रवाहया ।
निषेवितं त्वां सततोत्कया श्रिया
करीश ! पश्येम परश्शतं समाः ॥ १०० ॥

समाहितैस्साधु सनन्तनाभिः
सुदुर्लभं भक्तजनैरदुर्लभम् ।
अचिन्त्यमत्यद्भुतमप्रतर्कणं
वरप्रद त्वत्पदमाप्नुयां कथम् ? ॥ १०१ ॥

रामानुजाङ्घ्रिशरणोऽस्मि कुलप्रदीपः
त्वासीत्स यामुनमुनेस्स य नाथवंश्यः ।
वंश्यः पराङ्कुशामुनेस्स य सोऽपि देव्याः
दासस्तवेति वरदास्मि तवेक्षाणीयः ॥

॥ षडति पञ्चस्तव्यां चतुर्थो वरदराजस्तवः समाप्तः ॥

Proofread by Aruna Narayanan narayanan.aruna at gmail.com



Varadaraja Stavah

pdf was typeset on November 23, 2019



Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

